

Ay Balam

– prens · 16 Ağustos 2013

"Annem güllerin üzerine yağmurluk örerdi/
Üşümesinler diye..."

Tutuşurdu gece;
Sarhoş it soluklarından
Ayın kirpiğine gam bulaşmış
Ömür ufalanmış törpüde
Avuçları kuru çocuklar
Acı düşmüş yüzlerine
Kanatları kırık/

Soluksuz!
Günebakanlar kör
Sağır hacıyatmazlar
Ölüm saklanıyor/
Kuru gölgeler altında
Saçaklı verandalarda

Sarı umutların
Damar yaraları
Boğulan hercailer
Sözlenen karanlık
Yürek hançer yarası
Bir bulut kanıyor
Saçlarına ölüm girmiş
Dudakları yaldızlı

Elleri büyüdü kadınların
Ay gölgesinde/
Işığı yalnızlık
Güven ortada
Emek talan...

Sevgi sözcükleri yabancı
Aşk kurnaz nazlarda

Daha/ki avurtlar dolu
Bir çeviriyor yarasını
Birinde kabuk izler
Söküyor yamayı
Yürekten...

Volkan bir kalbin;
Damarında züğürt
Kan izleri dolaşır
Sevmek karga tulumba
Gitmek özleyene uzak
Gelince anılar depreşir
Çuval dolusu mutluluk
Kimlere gebe ki/

Bak!
Bir kadın iffetini asıyor
Ay halesine/
Söz düşmesin diye
Ailesine...